

Pots enterrar la notícia, però mai no podràs ocultar la veritat

FIONA BARTON

LA
MARE

Columna

FIONA BARTON
LA MARE

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *THE CHILD*

PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2018

© FIONA BARTON, 2017

© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2018

© EDITORIAL PLANETA, S.A.

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2411-0

DIPÒSIT LEGAL: B. 15.942-2018

FOTOCOMPOSICIÓ: GAMA, S.L.

IMPRES A: ROMANYÀ VALLS

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

Capítol 1

Dimarts, 20 de març del 2012

EMMA

El cursor de l'ordinador em parpelleja amb complicitat mentre m'assec a l'escriptori. Toco el teclat i apareix una foto d'en Paul a la pantalla. És la que li vaig fer a Roma durant la nostra lluna de mel, amb els ulls plens d'amor davant meu en una taula al Campo de'Fiori. Intento tornar-li el somriure, però quan m'inclino endavant veig fugaçment el meu reflex a la pantalla i m'aturo. No suporto veure'm a mi mateixa de manera inesperada. A vegades, no em reconec. Et penses que saps quin aspecte tens i llavors veus aquesta desconeguda mirant-te. Em fa por.

Però avui estudio la cara de la desconeguda. Els cabells castanys mig recollits ben amunt en un monyo esbullat, la pell nua, ombres i arrugues que convergeixen al voltant dels ulls i semblen marques d'abatiment.

«Ostres, estàs horrible», li dic a la dona de la pantalla. El moviment de la seva boca m'hipnotitza i la faig parlar una mica més.

«Au vinga, Emma, treballa una estona», diu. Li faig un petit somriure i ella me'l torna.

«Et comportes com si fossis boja», em diu amb la meva pròpia veu, i callo.

Sort que en Paul no em pot veure, penso.

Quan en Paul arriba a casa al vespre, està cansat i una mica malhumorat després de tot un dia d'aguantar estudiants estúpids i d'una altra discussió amb el cap de departament sobre els horaris.

Potser és una cosa de l'edat, però sembla que a en Paul el trasbalsen molt últimament aquests desafiaments de la feina. Crec que comença a dubtar de si mateix, que veu el seu lloc de treball amenaçat. De fet, els departaments de la universitat estan plens de llops: un munt d'homes presumint i fanfarronejant que s'aferren a la seva superioritat amb les urpes. Jo li dic tot el que espera que li digui i li preparo un gintònic.

Quan aparto el seu maletí del sofà, m'adono que ha portat un exemplar de l'*Evening Standard*. El deu haver agafat al metro.

M'assec i el lleigeixo mentre ell es dutxa per treure's de sobre els maldecaps del dia, i llavors és quan veig un article breu sobre el nadó.

«S'ha trobat el cos d'un nadó», diu. En unes poques ratlles expliquen que han descobert l'esquelet d'un infant en unes obres de construcció a Woolwich i que la policia està investigant. Rellegeixo la notícia unes quantes vegades. No la puc entendre correctament, és com si estigués en un altre idioma.

Però sé què hi diu i el terror s'apodera de mi. Em deixa sense aire als pulmons. Em dificulta la respiració.

Encara estic asseguda al sofà quan en Paul baixa, tot mullat, amb la pell rosada i cridant que alguna cosa es crema.

Les costelles de porc han quedat de color negre. Incinerades. Les llenço a les escombraries i obro la finestra perquè marxi el fum. Agafó una pizza precuinada del congelador i la poso al microones mentre en Paul seu en silenci a la taula.

—Hauríem de tenir una alarma per als fums —diu, en comptes d'escridassar-me perquè gairebé provocho un incendi a casa—. És fàcil oblidar-te de les coses quan estàs llegint. —És un home encantador. No me'l mereixo.

Dreta al davant del microones, mentre observo la pizza que dóna voltes i bombolleja, em pregunto per enèsima vegada si em deixarà. Ja ho hauria d'haver fet anys enrere. Jo ho hauria fet, si hagués estat al seu lloc, enfrontant-se diàriament a les meves cabòries i a les meves preocupacions. Però no

li veig cap indici de voler fer les maletes. En comptes d'això, em cuida com un pare amoïnat per protegir-me de qualsevol mal. Em tranquil·litza quan em poso nerviosa, s'inventa motius per animar-me, m'abraça per calmar-me quan ploro, i em diu que sóc una dona brillant, divertida i meravellosa.

«És la malaltia el que et fa estar així», em diu. «No ets tu».

Però sí que ho sóc. Ell no em coneix de debò. D'això me n'he ben assegurat. I respecta la meva intimitat quan evito parlar del meu passat.

«No cal que me'n parlis, si no vols», diu. «Jo t'estimo tal com ets».

Sant Paul. Així és com l'anomeno quan fa veure que no sóc una càrrega per a ell, tot i que normalment ho desmenteix.

«No ho crec pas», diu.

Bé, doncs no és un sant. Però qui ho és? De totes maneres, els seus pecats són els meus pecats. Què solen dir les parelles grans? El que és teu és meu. Però els meus pecats... bé, són només meus.

—Per què no menges, Em? —pregunta, quan li poso el plat a taula.

—He dinat tard, he tingut molta feina. Ara no tinc gana, ja menjaré alguna cosa més tard —menteixo. Sé que m'ennuegaria si em posés alguna cosa a la boca.

Li faig el meu somriure més brillant, el que faig servir per a les fotos.

—Estic bé, Paul. Va, menja.

Des del meu lloc habitual a la taula, agafo el got de vi entre les mans i faig veure que escolto el relat del seu dia. La veu li puja i li baixa, fa pauses mentre mastega aquell menjar fastigós que li he servit, i llavors continua.

Assenteixo de tant en tant però no sento res. Em pregunto si la Jude ha vist l'article.

Capítol 2

Dimarts, 20 de març del 2012

KATE

La Kate Waters estava avorrida. No era un terme que normalment es pogués associar a la seva feina, però avui estava tancada a l'oficina sota la mirada atenta del seu cap i amb res més a fer que reescriure textos.

—Passa-ho per la teva màquina d'escriure daurada —li havia dit en Terry, el redactor en cap, agitant en l'aire una notícia mal escrita per algú altre—. Escampa-hi una mica de pols de fades.

I així ho va fer.

—Això és com la fàbrica de calcetes d'en Mike Baldwin —es va queixar la Kate al redactor de successos, que seia davant seu—. Produïm en sèrie la mateixa merda de sempre però amb uns quants adorns afegits. Què estàs fent, tu?

En Gordon Willis, a qui en Terry sempre

anomenava pel seu lloc de treball —«Passa-li aquesta notícia al de successos...»—, va alçar el cap d'un diari i va arronsar les espatlles.

—Aquesta tarda aniré a l'Old Bailey, vull xerrar una mica amb l'inspector en cap sobre l'assassinat de la ballesta. Encara no tinc res, però espero poder parlar amb la germana de la víctima quan s'acabi el judici. Sembla que potser dormia amb l'assassí. El titular serà impressionant: «La dona, la germana i l'assassí que totes dues estimaven». —Va somriure amb la idea—. Per què ho dius? En què treballes, tu?

—En res. Estic refent una notícia que ha escrit un d'aquells esclaus de l'ordinador. —La Kate va assenyalar amb el cap una nimfa pubescent que teclejava furiosament a l'altra banda de la redacció—. Sembla acabada de sortir de l'institut.

La Kate es va adonar que devia sonar implacable —i vella—, i va callar. El tsunami de notícies *online* la va arrossegar a ella i als que eren com ella cap a una platja llunyana. Els periodistes que abans ocupaven les taules principals —l'equivalent del podi guanyador en un diari— ara seien en un racó de la redacció, cada vegada més a prop de la sortida a causa del creixent nombre d'efectius que escrivien les vint-i-quatre hores del dia els set dies de la setmana per omplir la boca afamada de notícies sense interrupció.

Els nous mitjans de comunicació van deixar

de ser nous fa molt de temps, va sermonejar el director als redactors durant la festa de Nadal. Era normal. Era el futur. I la Kate era conscient que havia de parar de criticar-ho.

Era difícil, es deia a si mateixa, quan les notícies més llegides a l'edició digital del diari eren sobre les mans amb les venes marcades de la Madonna o sobre l'augment de pes de la protagonista d'*EastEnders*. «Els defectes d'una celebritat», i això ho disfressaven de notícia. Quin horror.

—Bé, de totes maneres —va dir, ben alt—, no hi ha pressa. Vaig a buscar un parell de cafès.

També havia desaparegut aquella època de les RU —Reunions d'Urgència—, que el bo i millor de Fleet Street celebrava als pubs de per allà a prop mentre els executius eren a la reunió matinal de direcció. Les RU normalment anaven seguides de discussions entre borratxos caravermells i el cap de redacció —una d'aquelles reunions, segons diu la llegenda, va acabar amb un periodista, que anava massa borratxo per aguantar-se dret, clavant una mossegada al turmell del seu cap, i amb un altre llançant una màquina d'escriure per la finestra.

Actualment la redacció, amb les oficines situades a sobre d'un centre comercial, tenia les finestres hermèticament segellades per un doble vidre i l'alcohol estava prohibit. El cafè era la nova addicció.

—Què vols? —va preguntar la Kate.

—Un macchiato doble amb xarop d'avellana, sisplau —va dir en Gordon—. O algun líquid marró. El primer que trobis.

La Kate va baixar amb l'ascensor, i va agafar una primera edició de l'*Evening Standard* del taulell de seguretat al vestíbul de marbre. Mentre esperava que el cambrer fes la seva màgia amb el vapor, va fullejar distretament les pàgines, buscant notícies firmades per algun amic.

El diari anava ple dels preparatius per als Jocs Olímpics de Londres, i gairebé li va passar per alt la petita notícia que hi havia al capdavall de la columna de breus.

Es titulava «S'ha trobat el cos d'un nadó», i amb dues frases explicava que s'havia desenterrat l'esquelet d'un nadó en unes obres de construcció a Woolwich, no gaire lluny de la casa de la Kate, a l'est de Londres. La policia estava investigant. Cap més detall. El va retallar per a després. Tenia el fons de la bossa ple de trossos arrugats de diari. «És com la gàbia d'un periquito», li deia en Jake, el seu fill gran, burlant-se dels fragments de paper que esperaven allà colgats per cobrar vida. A vegades eren notícies de les quals podia fer un seguiment, però molt sovint eren simplement un breu o una frase que li feien preguntar: «On és la notícia?».

La Kate va rellegir les trenta paraules i va pensar en la persona que no apareixia a la notícia. La mare. Mentre tornava a la redacció amb els cafès,

s'anava plantejant preguntes: *Qui és el nadó? Com va morir? Qui el podria enterrar, un nadó?*

—Pobret —va dir, en veu alta.

Tot d'una, li van venir al cap els seus fills —en Jake i en Freddie, que es portaven dos anys de diferència però tota la família els deia «els nens»—, quan eren uns nadons rabassuts, uns nens vestits amb l'equip de futbol, uns adolescents malhumorats, i ara són uns adults. *Vaja, gairebé.* Se li va escapar un somriure. La Kate recordava el moment en què els va veure a cadascun per primera vegada: amb el cos vermell i relliscós, la pell arrugada, els ulls parpellejant mirant-la des del seu pit, i aquella sensació que coneixia les seves cares des de sempre. *Com pot ser que algú mati un nadó?*

Quan va arribar a l'oficina, va deixar els gots i va anar cap a la taula del cap de redacció.

—Et sembla bé si dono una ullada a això? —li va preguntar a en Terry, agitant el petit retall davant seu mentre ell intentava donar forma a una notícia sobre la reialesa estrangera. No va alçar la vista, de manera que ella va interpretar que li semblava bé.

Primer de tot va trucar a l'oficina de premsa de Scotland Yard. Quan va començar a treballar de periodista, fent pràctiques en un diari local d'East Anglia, solia passar cada dia per la comissaria local

de policia, es repenjava al taulell de l'entrada i feia una ullada al llibre de registre mentre el sergent li donava conversa. Ara, si es posava en contacte amb la policia, poques vegades parlava amb un ésser humà. I quan ho feia, gairebé sempre era una experiència fugaç.

«Ha escoltat la gravació?», preguntaria un civil responsable de premsa, totalment conscient que no ho havia fet, i ràpidament la desviaria cap a un missatge gravat amb veu metàl·lica que li faria una relació de tots els tallagespes robats i de totes les picabaralles de pub de la zona.

Però aquest cop li va tocar la grossa. No només va poder parlar amb una persona real, sinó que a més era una persona que coneixia. La veu de l'altra banda de la línia era la d'un antic col·lega de la seva primera feina en un diari nacional. Era un dels caçadors furtius convertits en guardaboscus que recentment s'havia passat al món més segur, i segons alguns més sa, de les relacions públiques.

—Hola, Kate. Com estàs? Quant de temps...

En Colin Stubbs volia parlar. Se'n sortia prou bé com a periodista, però la seva dona, la Sue, s'havia cansat d'aquella vida tan esbarriada, sempre amunt i avall, i en Colin finalment havia cedit a la guerra de desgast que tenia a casa. Tanmateix, com que tenia moltes ganes de saber coses sobre el món que havia deixat enrere, li va demanar a la Kate algunes xafarderies sobre altres periodistes i

li va dir —a ella i a si mateix— unes quantes vegades que abandonar el periodisme era el millor que havia fet mai.

—Això és fantàstic. Quina sort que tens —va dir la Kate, amb un to d'allò més optimista—. Jo encara estic igual, lluitant per tirar endavant aquí al *Post*. Escolta'm, Colin, he vist una notícia a l'*Standard* sobre el cos d'un nadó que han trobat a Woolwich. Tens idea de quant de temps devia fer que hi era?

—Ah, això. Espera't, que ho consulto a l'ordinador... Fixa't, ja ho tinc. No explica gaire res aquí, la veritat. Un treballador estava netejant una zona de demolició, va moure una vella jardinera i resulta que a sota hi havia un esquelet minúscul. Diuen que és d'un nadó. Els forenses l'estan examinant, però aquí diu que tot indica que fa bastant de temps que era allà, que fins i tot podria ser històric. És en un carrer de la zona de pisos d'estudiants, a prop de Greenwich, em sembla. No vius per allà, tu?

—A la part nord del riu i una mica més cap a l'est, de fet. A Hackney. I encara espero que la gentrificació s'aturi. Què més tens? Alguna pista sobre la identificació?

—No, aquí diu que amb nadons és complicat, això de l'ADN. Especialment si fa anys que estan enterrats. A més, la zona és un laberint de pisos i d'habitacions llogats. Els inquilins canvien cada cinc minuts, o sigui que la policia responsable de

la zona no és gens optimista. A més, estem tots desbordats amb els Jocs Olímpics i tot plegat...

—Ja, esclar —va dir la Kate—. El tema de la seguretat deu ser un malson; ja he sentit a dir que heu hagut d'agafar funcionaris d'altres cossos per poder-hi fer front. I aquesta història del nadó és com buscar una agulla en un paller, suposo. Escolta, gràcies, Colin. M'ha agradat molt parlar amb tu. Dóna-li records de part meva a la Sue. I si hi ha novetats sobre el tema, em truques, d'acord?

Va somriure mentre penjava. A la Kate Waters li encantava buscar agulles en un paller. Un petit flaix enmig de la foscor. Alguna cosa que l'absorbís completament. Alguna cosa per clavar-hi les dents. Alguna cosa per poder sortir d'aquella redacció.

Es va posar l'abric i va iniciar el llarg camí cap a l'ascensor. No va arribar gaire lluny.

—Kate, que vas a algun lloc? —va cridar en Terry—. Abans de marxar, podries desembullar aquest embolic de la família reial noruega, sisplau? Això m'està matant.